Triano charissimum quo fera nisi canes sepulêre? Hyrcanis
õibus quod sepulchrũ fuit nisi in canibus? sed quid damni nõ
infert canis rabie infestus, impotentiq; exagitatus? an nõ illud
tunc ões fugere, ac nõ ões declinare? et ipsi tocij canes, sibi
a tali cavere videntur? et meritò, namq; ille tunc more õis
impatiens utiq; discurrit, multa ore expuens spumã, ões obliquo
vagóq; obtutu aspicit, guttur interius fremit, intumescunt vero
horribilibus intercilijs ad vĩ inferendam promptus intentúsq;,
atq; animus infesta rabie semp armatus. Tunc in obvios
quosq; invehitur, nullo latratu dato, ne maturè declinare, vel
promunire se quis valeat, invectus pestilenti morsu vulne
rat, lacerat, eadémq; sepius mox inficit rabie, ~~etiam~~ con
tra umbram suã latrat, nõ corrupta cholera ineptissimus etiã
lunã, et si canis quispiam ab hac Megera morsus ut dixi ea
dẽ rabie afflictus solivagus semp, semper dolens, ut solus agat
inter hões feráśq; vagatur, usque dũ tandem hac vertigi
ne, hoc in furore, et rabie p̃ doloris magnitudine, qua inde
cruciatur, intereat. Sed quid homo talis furio morsu qui vel
necatus, quid patitur? Hoc ipsa Aud. Spectatissimi, hoc ipsa,
vel etiã maiora incurrit mala, protermitto namq; hosce
terribilia somniare, prætermitto ipsos sine causa stupidos effi
ci, neq; inter damna a morsu canis homini illata annu=
mero, hoc verò proferenda in mediũ puto, quo illi in publi
cũ dũ prodeunt perpeti, sufferréq; coguntur. Namq; hi ões
respicere, respici a nullo volunt, et a quoquã si vel obliquè
in se oculos conversos sentiant, prô quo mentis turbatio! quis